

181

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11
10000 Zagreb

TRGOVAČKI SUD 3
U ZAGREBU
PRIMLJENO

14 -05- 2019

poštom — neposredno
u..... primj..... priloga
pristojba

25 Pž-7650/2018-3

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Vraćamo spis poslovni broj P-1748/2015 zajedno s 3 otpravka drugostupanjske odluke poslovni broj Pž-7650/2018-2 od 30. travnja 2019., na daljnje postupanje.

Zagreb, 10. svibnja 2019.

Za točnošću otpravka - ovlašteni službenik

Brankica Curman

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

TRGOVAČKI SUD 3
U ZAGREBU
PRIMLJENO

14-05-2019

postom — neposredno
u primj. priloga
pristojba

Poslovni broj: 25 Pž-7650/2018-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Marine Veljak, predsjednika vijeća, Lidije Tomljenović, suca izvjestitelja, i Mirne Maržić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja MIJE LOBORECA, OIB 99720109772, Gornja Bistra, Lovačka 14, kojeg zastupa punomoćnik Marina Tolj, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika KE CERIN GRADNJA d.o.o. u stečaju, OIB 53701242895, Poljanica Bistranska, Poljanička 64, kojeg zastupa punomoćnik Miroslav Leko, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Leko i Partneri u Zagrebu, radi utvrđenja osporene tražbine, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv dijela presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1748/2015 od 28. rujna 2018., u sjednici vijeća održanoj 30. travnja 2019.

presudio je

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1748/2015 od 28. rujna 2018. u točkama I. i III. izreke.

Obrazloženje

Iz pobijanog dijela presude označene u izreci u točki I. izreke presude proizlazi da je utvrđena osnovanost potraživanja tužitelja Mije Loboreca iz Gornje Bistre, prema tuženiku Kecerin gradnji d.o.o. u stečaju u iznosu 135.345,19 kn u I. višem isplatnom redu, a u pobijanoj točki III. izreke tužitelj je obvezan tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 17.192,47 kn. Iz obrazloženja proizlazi da taj iznos tužitelju pripada na ime bruto plaće za razdoblje od 1. lipnja 2011. do dana otvaranja stečajnog postupka 17. travnja 2015.

U nepobijanoj točki II. izreke pobijane presude odbijen je tužbeni zahtjev da se utvrdi osnovanom tužiteljeva tražbina I. višeg isplatnog reda prema tuženiku u iznosu od 648.654,81 kn, a u nepobijanom rješenju odbačena je tužba u dijelu u kojem se traži utvrđenje tražbine I. višeg isplatnog reda u iznosu od 39.000,00 kn, te tražbina zatezних kamata na iznos od 823.000,00 kn.

U obrazloženju se navodi da tužitelj tvrdi da je bio radnik tuženika koji mu nije isplaćivao plaću te da mu je tražbina s osnove isplate neisplaćenih plaća neosnovano osporena u stečajnom postupku. Navodi da je bio zaposlen kod tuženika sve do otkaza ugovora o radu zbog otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom 11. svibnja 2015. Prijava tražbine je osporena samo iz razloga što nije dostavio tuženiku obračune plaća.

U tijeku postupka tuženik je naveo da tužitelj nije dostavio obračune plaća, da stečajni dužnik nije vodio poslovne knjige od 2011. godine, te da tužiteljevo potraživanje ne postoji jer tužitelj nije bio radnik tuženika. Osporio je i zatraženu visinu plaće i stavio prigovor zastare.

U tijeku postupka prvostupanjski sud je izveo dokaze razgledavanjem i čitanjem rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-78/2015-39 od 16. lipnja 2015. (list 10.-11., 41.-45. spisa), zapisnika od 4. siječnja 2017. iz predmeta poslovni broj P-1745/2015 (list 19.-20. spisa), odluke o otkazu ugovora o radu (list 21. spisa), tužiteljevog dopisa (list 24.-26. spisa), preslike tužiteljeve radne knjižice (list 27.-28. spisa), tuženikov dopis (list 30. spisa), zapisnika s ispitnog ročišta od 16. lipnja 2015. u predmetu poslovni broj St-78/2018 (list 31.-36. spisa), tablice ispitanih tražbina (list 37.-38. spisa), rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-78/2015-36 od 16. lipnja 2015. (list 38.-39. spisa), prijave tražbine (list 46. spisa), potvrde Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje (list 48.-52. spisa), dopisa Porezne uprave od 20. ožujka 2017. (list 54.-55. spisa), stanja računa poreznog obveznika (list 55.-124. spisa), obrazaca IP (list 125.-129. spisa), ispisa podataka Porezne uprave (list 130.-133. spisa).

Na temelju radne knjižice, potvrda Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, obrazaca IO Porezne uprave i odluke stečajnog upravitelja o otkazu ugovora o radu 2015. godine prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelj od veljače 2007. godine do otvaranja stečajnog postupka bio tuženikov radnik. Stečajni upravitelj je otkazao ugovor o radu 11. svibnja 2015. pa je radni odnos prestao istekom otkaznog roka. U radnoj knjižici je navedeno da je tužitelj bio zaposlen kod tuženika do 15. lipnja 2015. Kako je prijava tražbine podnesena 27. svibnja 2015. prvostupanjski sud je djelomično prihvatio tuženikov prigovor zastare za tražbine plaće do uključivo lipnja 2011.

Tužitelj nije dokazao točan iznos plaće koji mu tuženik duguje za razdoblje za koje nije nastupila zastara jer nije platio predujam za izvođenje financijskog vještačenja niti se odazvao na ročište radi saslušanja na tu okolnost, pa stoga sud smatra da tužitelj u svakom slučaju ima pravo na naknadu plaće za razdoblje od srpnja 2011. do svibnja 2013. na propisani minimalni iznos plaće. Kako prema odredbi čl. 6. Zakona o minimalnoj plaći („Narodne novine“ broj 39/13) visinu minimalne plaće uredbom uređuje Vlada Republike Hrvatske, to je visina minimalne plaće prema Zakonu o minimalnoj plaći i Uredbama Vlade Republike Hrvatske u razdoblju od 1. lipnja 2011. do 31. svibnja 2012. iznosila bruto 2.814,00 kn mjesečno, u razdoblju od 1. lipnja 2012. do 31. svibnja 2013. je iznosila bruto 2.814,00 kn mjesečno, u razdoblju od 1. lipnja 2013. do 31. prosinca 2013. je iznosila bruto 2.984,78 kn mjesečno, u razdoblju od 1. siječnja 2014. do 31. prosinca je iznosila bruto 3.017,61 kn mjesečno i u razdoblju od 1. siječnja 2015. do 31. prosinca 2015. je iznosila bruto 3.029,55 kn mjesečno. Kako ukupni iznos minimalne plaće u razdoblju od lipnja 2011. (koji dospijeva za isplatu 15. srpnja) do 17. travnja iznosi 135.345,19 kn to je najmanji iznos plaće koji je tuženik bio dužan isplatiti tužitelju, a tuženik nije dokazao da je bilo kakav iznos u tom razdoblju isplatio tužitelju. Stoga prvostupanjski sud smatra osnovanom tužiteljevu tražbinu prvog višeg isplatnog reda u bruto iznosu od 135.345,19 kn.

Odluku o trošku prvostupanjski sud temelji na odredbi čl. 154. st. 2. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku prema tuženikovom uspjehu u parnici od 83,56%, na Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom troškovniku.

Protiv dijela navedene presude i to točaka I. i III. izreke, tuženik je podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i odluke o trošku. Žalitelj u bitnom navodi da prvostupanjski sud presudu temelji na pretpostavkama, jer je tužitelj predložio financijsko vještačenje koje nije provedeno, a tuženik nije ni poslovao od 2000. godine pa tužitelj nije ni obavljao rad. Tvrdi da tužitelj nije ni bio prijavljen na Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje iz čega proizlazi da nije ni radio. Tužitelj nije imao pravni interes za tužbu pa je tužbu valjalo odbaciti. Uzimanje prijave na mirovinski fond kao mjerilo da je tužitelj bio u radnom odnosu je nepravilno pa je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka i na tako pogrešno utvrđeno činjenično stanje je pogrešno primijenjeno materijalno pravo. Izreka presude je nerazumljiva, proturječi sama sebi, u presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost. Pogrešnom odlukom sadržanoj u točki I. izreke donesena je pogrešna odluka o trošku jer je tužbeni zahtjev trebao biti odbijen i tuženiku dosuđen cijeli parnični trošak. Predlaže da se pobijana presuda preinači i tužbeni zahtjev odbije ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu sukladno odredbi čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH, 84/08, 96/08, 123/08-ispravak, i 57/11, 148/11 (pročišćeni tekst), 25/13 i 89/14; dalje: ZPP), u granicama žalbenih navoda, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj drugostupanjski sud nalazi da ista nije zahvaćena nekom od bitnih povreda odredaba iz čl. 354. st. 2. ZPP-a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Nisu počinjene ni bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ukazuje tuženik. Izreka presude je jasna i razumljiva i ne proturječi sama sebi. U točki I. izreke je jasno i razumljivo utvrđena tužiteljeva tražbina prvog višeg isplatnog reda u iznosu od 135.345,19 kn, a u točki III. je naloženo tužitelju da tuženiku naknadi parnični trošak. U obrazloženju su navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Žalitelj ne navodi o kojim to odlučnim činjenicama nalazi proturječnosti između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima datim u postupku i samih tih isprava i zapisnika.

Prema odredbi čl. 220. ZPP-a dokazivanje obuhvaća sve činjenice koje su važne za donošenje odluke, a sud odlučuje o tome koje će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđenja odlučnih činjenica. Sud je svoju odluku temeljio na činjenicama koje je smatrao odlučnim za donošenje odluke te je stoga neosnovan žalbeni razlog povreda parničnog postupka.

Nejasno je žaliteljevo ukazivanje na neprovođenje financijskog vještačenja koje je predložio tužitelj. U točki I. izreke tužitelju je dosuđen minimalni iznos bruto plaće. Ni uz financijsko vještačenje taj iznos ne bi mogao biti manji.

Žalba je i proturječna jer se u njoj tvrdi da tužitelj nije ni bio prijavljen na Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje a nasuprot tome da je nepravilno uzimanje prijave na mirovinski fond kao mjerilo da je tužitelj bio u radnom odnosu.

185

Osim toga prvostupanjski sud utvrđenje da je tužitelj bio tužitelj zaposlenik nije temeljio samo na prijavi Mirovinskom osiguranju nego je to utvrdio na temelju radne knjižice, potvrde Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, obrazaca IO Porezne uprave i odluke stečajnog upravitelja o otkazu o radu od 11. svibnja 2015.

Nevođenje urednih poslovnih knjiga i dokumentacije tuženika ne može ići na štetu radnika.

Razlozima svoje žalbe tuženik nije doveo u sumnju činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda.

Pravilnom ocjenom relevantnih činjenica i dokaza u parničnom postupku, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio činjenično stanje, te je pravilnom primjenom materijalnog prava donio odluku u pobijanoj točki I. izreke i za obrazloženje svoje odluke dao razloge o odlučnim činjenicama.

I odluka o trošku prvostupanjskog suda je pravilno donesena na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te je obrazložena glede osnove i visine.

Ovaj drugostupanjski sud u potpunosti prihvaća činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom i razloge glede primjene materijalnog prava.

Kako se u potpunosti prihvaća činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom i razlozi glede primjene materijalnog prava, to se, na temelju odredbe čl. 375. st. 5. ZPP-a, posebno ne obrazlaže donesena odluka povodom žalbe.

Zbog toga je, na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a, žalba odbijena kao neosnovana i potvrđena pobijana presuda.

Zagreb, 30. travnja 2019.

Predsjednik vijeća
Marina Veljak, v.r.

Blankica Curman
ovlaštenu službenicu

Blankica Curman

